

**Het redden van Andrea Suriko Takahane
Van de razende wind en de golven van de Stille Oceaan**

PRESENTATIE VAN ESTEL-LA:

Hallo iedereen en welkom bij Pleiadian Knowledge ik ben Estel-la. Deze keer brengen wij u een zeer speciale video, dat is het verhaal van Andrea Suriko, een Japans meisje dat van de Aarde werd gehaald door de Taygeteans, een buitenaards ras van de Pleiaden. Terwijl wij bezig waren om de video van de bemanning te publiceren, die als u hem nog niet gezien hebt, ik u aanbeveel, laat ik u de link in de beschrijving van deze video. Daar vindt u alle details van al deze mensen die deel uitmaken van deze crew en de waarheid is dat Andrea Suriko degene was die in het bijzonder onze aandacht trok, omdat zij de enige mens is die deel uitmaakt van dit team.

Wij wilden haar interviewen om wat meer over haar en haar geschiedenis te weten te komen, maar zij spreekt alleen Japans en Taygeteans, dus gaf Anéeka van Temmer ons het document, dat wordt verteld door Swaruú Papri'yananda of Swaruu 2, die degene was die haar heeft gered of eruit heeft gehaald.

Vanaf deze plaats willen wij Suriko persoonlijk bedanken voor haar bereidheid om haar verhaal te delen, dat zo persoonlijk is, maar tegelijkertijd zo indrukwekkend voor ons allen. Het is een verhaal dat zeer gedetailleerd wordt verteld, dus hebben we besloten het in drie delen op te splitsen en ik laat u nu bij het eerste deel. Ik dank u allen hartelijk voor uw aanwezigheid en uw luisterend oor, ik hoop dat u het net zo interessant vindt als wij en we zien u in de volgende video's.

BEGIN VAN DE VIDEO

Het was laat in de middag, een van de eerste dagen van februari 2016. Ik vloog een CAP (Combat Air Patrol) missie in mijn ruimteschip Suzy naast mijn vriend, Kapitein Khila van Procyon in zijn ruimteschip de Devil Girl. Ik kan me de exacte datum niet herinneren, maar onze beste schatting is dat het voor de 15e gebeurde, waarschijnlijk voor de 10e.

We vlogen 310° noordwest zij aan zij, Kapitein Khila naast mij aan bakboordzijde. Onze positie was ongeveer 1900 zeemijlen, ten zuidoosten van het Japanse eiland Hokkaido, boven de Stille Oceaan. Hoogte 80 000 ft. ASL (Altitude over Sea Level) Snelheid ongeveer 600 knopen, gewoon coasting, en op weg om onze CAP patrouille tijd te voltooien en terug te gaan naar de basis.

Deze tijd van het jaar is de noordelijke Stille Oceaan erg koud en stormachtig, maar de afgelopen dagen was het ongewoon kalm geweest, zo kalm dat het een record vestigde voor geen stormen voor de noordelijke Stille Oceaan. Toch is de zee in dat algemene gebied nooit echt kalm, met vaak enorme golven.

Er was een volledig wolkendek, wind en regen in het hele gebied.

We hoorden op onze boordradio een noodoproep van een Japans vissersvaartuig dat niet meer kon manoeuvreren in de zware zeeën. Het was geen storm; de zee was gewoon zwaar, nevelig koud en regenachtig zoals het gewoonlijk is in dat gebied tussen Hokkaido, Kamtsjatka en de Aleoeten-eilanden. De vissersboot zond een メーデー, 助けて... "けて... "... "Me-De, Tasukete/ 'May Day - SOS' hulpsignaal uit in een wanhopige poging om iemand te bereiken. voor wat ik in het Japans kon verstaan was het schip veel water aan het maken. Het had zijn roer en motoraandrijving verloren en het was al in een vergevorderd stadium van zinken: 創設 ... "Om te zinken."

We worden niet geacht in te grijpen. We hebben duidelijke regels te volgen en er zijn heel goede redenen voor dat die regels er zijn. Maar toen hoorde ik de stem van het schip zeggen:

--助けて... "けて... "ください 船上に子供が一人いる " 船上に子供が一人いる "に子供が一人いる "子供が一人いる "が一人いる "一人いる "い 船上に子供が一人いる "る " "Tasuketekudasai, senjo ni kodomo ga ichi-ri iru ... Help alstublieft ik heb een kind aan boord"... keer op keer!

Ik vertelde Kapitein Khila over de radio dat ik een kijkje moest nemen en hij antwoordde met duidelijke stem dat het hoogstwaarschijnlijk geen goed idee was. Ik wist echt wel dat het geen goed idee was, maar ik kon mezelf niet tegenhouden. Ik draaide mijn ruimteschip scherp naar bakboord, daalde tot 1000 ft ASL (Altitude over Sea Level) en ging supersonisch in de richting van het schip. Mijn voorste scanners hadden het opgepikt en plaatsten het zo'n 1400 kilometer voor mijn positie. Kapitein Khila deed hetzelfde en terwijl we op 1000 voet boven zeeniveau bleven, gingen we beiden naar het zinkende schip met een snelheid die in de buurt van Mach-factor 5 kwam.

Toen we een paar minuten later aankwamen, zagen we de kleine 70-voet, 95-ton zware vistrrawler half onder water, maar nog steeds vechtend om te blijven drijven in de zware branding. Ze had geen masten meer en werd als een klein stuk speelgoed heen en weer geslingerd en geduwd. Het daglicht was aan het vervagen, het schemerde en haar navigatielichten brandden nog.

Wij positioneerden onze ruimteschepen zo'n 300 voet boven hen, een beetje opzij, en met mijn scanners kon ik zien dat er 6 mensen aan boord waren, 5 mannen en een 12- tot 13-jarig meisje. Twee van de mannen probeerden een open dekluis vast te zetten en de andere twee probeerden de pomp weer aan de praat te krijgen om het water uit de romp van het schip te krijgen.

Op de brug, aan de radio, was een andere man, de kapitein, die het meisje, zijn dochter, vasthield. Hij was duidelijk zwaargewond. Er waren geen andere schepen in de buurt en de vistrrawler zou het niet langer dan een paar minuten meer uithouden. Kapitein Khila en ik stonden daar maar vanuit een beschamend comfortabele positie naar hen te kijken. Alleen de boeg, de voorkant van het schip, was boven water en ze waren allemaal hulpeloos, want we zagen geen reddingsboten, maar wel twee lege opblaasbare reddingsbootcontainers die ze kennelijk hadden geprobeerd in te zetten en die ze enige tijd eerder in zee hadden verloren.

Ik zei over de radio tegen kapitein Khila dat ik geen andere keuze had dan hen aan boord te brengen. Het enige schuchtere antwoord van kapitein Khila was: "Vergeet niet dat we niet kunnen ingrijpen".

De wind waaide zeer krachtig en verhief de koude branding tot een zware zeestraal die vele meters boven de golven uitging, terwijl ik Suzy zo'n 80 meter boven de vistrrawler positioneerde. Ik gebruikte mijn hologramschermbaan van de computer voor mij en plaatste mijn handen op de twee cirkels erin om de zwaartekrachtbuis (tractor tube) te manipuleren waarmee ik de mensen aan boord zou brengen.

In hetzelfde 3d scherm kon ik de vistrawler zien. Mijn computer schermde alles af, behalve de silhouetten van de zes mensen die in het rood verschenen boven de lichtblauwe achtergrond die de vistrawler omlijnde. Met mijn twee handen verplaatste ik de centrale ronde cirkel die het invloedsgebied van de zwaartekrachtbuis markeerde en verkleinde de omtrek om te proberen overeen te komen met de beste doelzone van de trawler. Ik plaatste het over de kapitein en zijn dochter, maar elke keer als ik deze taak herhaalde, bewoog het beeld weg van de richtschijs van de trekstraal, omdat de kleine trawler als een stuk speelgoed in de zware branding werd rondgeduwd.

Ik herhaalde deze operatie keer op keer gedurende vele minuten, niet in staat om met succes de mensen te lokaliseren die ik naar boven wilde halen. Kapitein Khila in de Devil Girl iets verder weg probeerde precies hetzelfde te doen, maar beide ruimteschepen liepen elkaar voortdurend in de weg omdat de wind en de zware branding ook tegen onze rompen sloegen en de computers voortdurend moeite deden om onze ruimteschepen te stabiliseren door te compenseren met zwaartekrachtmotoren.

Ik vroeg Khila om alsjeblieft het Duivelse Meisje verder weg te zetten, want ik wilde dichterbij het schip komen. Ik liet Suzy zakken tot zo'n 10 à 15 meter boven de trawler maar op die hoogte waren de wind en de zeestralen zo sterk dat Suzy het gevoel had dat ze op het water zat omdat ze zo hevig rond bewoog. We bevonden ons op lage hoogte boven golven van 10 meter (30 voet) van golfdal tot top en in harde wind! Binnenin het schip kon ik deze beweging compenseren met de inertiedempers, maar die stabiliseerden alleen het interieur en niet het doel- of invloedsgebied van de zwaartekrachtbuis, waardoor het nog moeilijker werd om een goede lock-on op de mensen te krijgen.

Ik schreeuwde naar Kapitein Khila:

Swarùu - "Khila, ik moet de secundaire plasma stuwaketten gebruiken om Suzy te stabiliseren, de zwaartekracht opheffende generatoren zijn niet genoeg"

Khila - "Swa, je zult zichtbaar zijn!"

Swarùu - "Op dit moment kan het me niet meer schelen, ze komen er hoe dan ook aan!"

Sosetsu: Khila - "Begrepen, Swa!"

Ik schakelde het cloaking apparaat uit dat mijn ruimteschip onzichtbaar maakte. Als ze op deze afstand hadden willen opkijken, hadden ze ons toch wel gezien, want het water, de regen en de branding waren zo zwaar dat ze om de romp van Suzy heen gleden. Mantel of niet de vissers konden het water zien bewegen rond een groot object. Vanaf dit punt zou Suzy zichtbaar zijn voor alles wat ze is.

Ik bleef vechten om de zwaartekrachtbuis te stabiliseren terwijl Suzy's computer zijn best deed om het ruimteschip te stabiliseren in de hevige winden, maar het mocht allemaal niet baten. Ik begreep op dat moment dat de mensen moesten samenwerken om tenminste zo goed mogelijk op één plaats te blijven. Ik probeerde de kapitein via de radio te bereiken om uit te leggen wat ik wilde doen, maar ik realiseerde mij plotseling dat de vistrawler zijn masten kwijt was en dus ook geen antenne en geen radio had.

Toen merkte ik dat de mannen mij vanaf het voordek van de trawler met een doek probeerden te seinen. Het daglicht vervaagde in de nacht, dus zette ik Suzy's neus-onderbuik schijnwerpers aan om de trawler van bovenaf te verlichten, en ik delegeerde de besturing van het ruimteschip aan Suzy's Kunstmatige Intelligentie. Ik rende de brug uit, de gang door en de vracht in, en ik hield de handbediende knop ingedrukt die Suzy's voorste toegangsklep onder het ruimteschip liet zakken.

Het is op dit punt dat ik er spijt van had dat ik mijn vliegpak-uniform niet aan had, want ik droeg een geborduurde groen-witte lange jurk en mooie "meisjesachtige" schoenen, allemaal totaal ongeschikt voor wat ik op het punt stond te doen. Ik liet de oprijplaat half omlaag zakken, trok mijn schoenen uit, en liep voorzichtig met mijn voeten op de open oprijplaat, me vasthoudend aan het daalmechanisme aan de zijkant.

De wind, het water en de branding kwamen met veel kracht op de helling en maakten me helemaal nat, maar ik kon de rand bereiken en van daaruit zag ik 3 van de matrozen die zich aan de trawler vasthielden naar me opkijken en naar me seinden met een stuk donkere stof. Ik schreeuwde naar hen in het Japans:

- 橋に入ってください、みなさん - "に子供が一人いる "入ってください、みなさん - "って... "ください 船上に子供が一人いる "、みなさん - " - "Hashi ni haitte kudasai, minasan"- "Ga alsjeblieft terug de brug in, iedereen!"

ik schreeuwde zo hard ik kon naar ze, maar ze konden me niet horen. Een van hen bracht alleen zijn hand naar zijn oor ten teken dat hij me niet kon horen en een ander gebaarde met zijn armen en handen dat ik iets naar beneden moest gooien, misschien een reddingsmand of op zijn minst een touw dat ik niet had. Ik wist dat het geen zin had om tegen hen te schreeuwen, ze konden me niet horen in dat weer, en ze zouden niet begrijpen waarom ik zou willen dat ze de brug op gingen, want dat was tegen alle gezond verstand in... ze zouden buiten moeten zijn om naar boven gebracht te worden! Maar ik moest ze in het schip hebben om ze op te kunnen stralen.

Achteraf gezien was het erg riskant en nutteloos om in deze omstandigheden van de helling af te gaan, want ik had in zee kunnen vallen.

Drijfnat en ijskoud rende ik terug naar Suzy's brug, ging op mijn bedieningsstoel zitten en legde mijn koude handen nog eens op het holografische scherm. Ik bleef nog enkele minuten nutteloos proberen de mensen vast te zetten en ik begon wanhopig te worden. Maar uiteindelijk kon ik de 3 mannen die op de boeg van de trawler stonden te pakken krijgen, en ik tilde ze op in mijn ruimteschip naar de "trekstraal toegangsruimte" waar ik op afstand de deuren vergrendelde om te voorkomen dat ze door het hele schip zouden zwerven.

Ik concentreerde toen al mijn inspanningen op de 3 overgebleven mensen die nog in het schip waren, dat nu zwaar naar stuurboord helde en op het punt stond te kapseizen. Dankzij de oefening die ik met de eerste 3 had gehad, kon ik een 4e bemanningslid naar boven halen, maar de kapitein en het meisje bewogen zich over de hele trawler benedendeks, waarschijnlijk om de waterpompen te repareren, wat het uiterst moeilijk maakte om ze vast te zetten.

Maar gelukkig kon ik, omdat zij stomverbaasd waren omdat hun vriend voor hun ogen was verdwenen, het kleine meisje lokaliseren en ik bracht haar uiteindelijk aan boord. Op dat moment kapseisde de trawler aan stuurboordzijde en de kapitein lag onder water. Ik zette hem vast omdat hij niet bewoog en haalde hem ook naar boven. Ik zette Suzy's oprijplaat weer in de hoogste stand en zei tegen kapitein Khila

- "Ik heb ze!"

Ik schoof Suzy opzij en kon door de door water geteisterde cockpitramen zien hoe de zee de kleine trawler シーローズマル "Shírózu Maru: Sea Rose". Alleen haar boeg was boven water totdat ze uiteindelijk zonk in de Noordelijke Stille Oceaan, lichten brandden nog steeds onder water terwijl de koude golven haar voor altijd bedekten.

Ik kon mijn nieuwe gasten zien op een van mijn cockpit schermen. Ze zaten op de grond en probeerden de kapitein te helpen die op de grond lag. Hij was er duidelijk slecht aan toe en ik kon het kleine meisje zien huilen en haar vaders voorhoofd zien kussen. Ik opende mijn communicatiekanaal in het schip om mijn nieuwe gasten te troosten en hen te zeggen dat alles in orde zou komen en ik zei in het Japans:

- 歓迎 機内で 機内で で , あなたは今安全です今安全ですす , 私は今あなたが医療援助を受けることができることは今安全です今あなたが一人いる "医療援助けて... "を受けることができるとこ受けることができるところける "ことが一人いる "できる "ところに子供が一人いる "あなたを受けることができるとこ連れて行きます。れて... "行きます。きます。"- "Kangei kinai-de. Anata wa ima anzendesu. Watashi wa ima anata ga iryō enjo o ukeru koto ga dekiru tokoro ni anata o tsurete ikimasu." - "Welkom aan boord. U bent nu veilig. Ik breng u nu naar een plek waar u medische hulp kunt krijgen."

Ik zei toen tegen Capt. Khila dat ik nu code RTB (Return To Base) ging en informeerde de verkeersleiding in Taygetan Starship Ritol wat er gebeurd was en dat ze op ons moesten wachten met medische hulp in het Andromedan biosfeer-schip 'Viera', hangar dek "E", de basis voor onze fighter class sterrenschepen.

Ik zette alle ECM (Elektronische Tegenmaatregelen, inclusief cloaking) van het schip terug in atmosferische vliegmodus; ik zette de inertiedempers op 96% en niet op 100%, zodat mijn gasten konden voelen dat het schip bewoog, maar niet te veel en ik ging verder met teruggaan naar de basis. Suzy was niet in de automatische vliegmodus, maar handmatig. Ik hou ervan om haar op die manier te vliegen, dus nam ik de belangrijkste joystick met mijn rechterhand en hief de collectieve gashendel met mijn linkerhand, het schip overhellend naar stuurboord met de pedalen lichtjes drukkend op de rechter terwijl ik versnelde praten hoogte met een zachte spiraal klokgewijs beweging als we snelheid verzamelden.

Ik voelde een plotselinge schok van turbulentie toen we de zwaar met water geladen wolken boven ons betraden en ik kon niets anders zien dan grijs en waterstrepen die over mijn cockpitramen bewogen. Na een paar seconden kwamen we uit het wolkendek terwijl we hoogte wonnen tot voorbij 25 000 voet boven zeeniveau. De lucht was blauw, en op deze hoogte kon ik links van mij de zon over de horizon zien ondergaan, de bovenkant van de wolken straalde met een prachtige oranje en rode gloed, en voor mij ging de blauwe lucht langzaam over van blauw naar donkerblauw naar zwart en verschenen de sterren.

Links van mij zag ik het Duivelse Meisje langzij vliegen. Haar rode romp straalde met de blauwwitte gloed van haar tweelingmotoren en haar stroboscooplampen flikkerden nu in de duisternis. We verlieten de baan om de aarde en zetten koers naar onze FOB (Forward Operating Base) in het Andromedaanse biosfeerschip Viera in een hoge baan om de aarde op 490.000 km, vlak achter de maan die ze als schild gebruikt zodat ze vanaf het oppervlak van de planeet niet te zien is.

Met een lengte van 811 km en een breedte van zo'n 300 km is zij verreweg het grootste sterrenschip in een baan om de aarde, met uitzondering van de maan zelf.

- Inertiedempers op 100%, gas geven tot snelheid 45.000 km/min, op impuls. Reactoren op 2%.
Overschakelen naar standaard vluchtmodus (met mentale controle) en op aanvliegbaan voor hangar.

Minder dan 10 minuten na het verlaten van de baan om de aarde waren Suzy en Devil Girl op de eindnadering in het hangar dek op de Viera.

